

Ελαχίαν, δὲν ἐπανερχονται εἰς τὴν πατρίδα, φοβούμενοι μὴ καταστραφῶσιν ὑπὸ τῶν κρατούντων, ὅπως καὶ πρότινων ἐτῶν συνέβη, καταστραφέντων ὧν τῶν ἐκεῖ εὐκαταστάτων, τὸ ὅποιον καὶ σήμερον δύναται νὰ συμβῇ, διότι εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα, ὡς μεσόγεια, τὰ ὅποια δὲν ἐπισκέπτονται ποτὲ οἱ Εὐρωπαῖοι, ἡ βαρβαρότης καὶ ἡ θρησκομανία οὐδέποτε ἐξηλείφθησαν.

Τὸ 1822 ἔτος Ἰουνίου 19 Μ. Μ. ἡ ἀγορὰ ἄπασα, ἥτις εἶναι χωριστὴ, κειμένη ἐν μέσῳ τῆς πόλεως, ἀπετερρώθη μετὰ τῶν ἐμπορευμάτων ἀπὸ πυρκαϊᾶν τυχαίαν ἐνῷ τότε, ὑφισταμένης τῆς Ἑλληνικῆς ἐπαναστάσεως, ὑπέφεραν ἡ Κοινότης τὰ πάνδεινα, φορολογουμένη, ἀγγαρευομένη, ὑποβαλλομένη εἰς στρατιωτικούς σταθμούς, πρόστιμα καὶ λοιπὰ ὅσα δὲν δύναται τις νὰ περιγράψῃ. Καὶ ὁμῶς ὁ ἐθνικός ὑπὲρ τῆς κοινῆς πατρίδος ζῆλος δὲν ἤλαττώθη· διότι τὸ αὐτὸ ἔτος μετὰ τὴν πυρκαϊάν, ὑπὲρ τὰς 500 ψυχὰς αἰχμαλώτων Ἑλλήνων ἐξηγόρασεν ἡ Κοινότης ἀπὸ τοῦς Τούρκοις μετὰ ἀδράν πληρωμὴν, ἐνεκὰ τοῦ ὁποίου ὑπέπεσεν εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ γενικοῦ τότε Διοικητοῦ Χουρσίτ Πασσᾶ, ὅστις τοὺς καθυπέβαλεν εἰς πρόστιμον γροσίων 120 χιλιάδων, ἀφαιρέσας καὶ 18 ἐκ τῶν αἰχμαλώτων, ἀποκρυβέντων τῶν ἄλλων. Ἐδραμον δὲ καὶ εἰς τὸν Ἑλληνικὸν ἀγῶνα ἐθέλονται περὶ τοὺς εἴκοσι νέους, οἵτινες συνηγωνίσθησαν μετὰ τὴν αὐταπάραν, ἄλλοι μὲν πεσόντες εἰς τὴν μάχην, ἄλλοι δὲ σωθέντες καὶ μέναντες διὰ παντός εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἄλλοι δὲ ἐπιστρέψαντες εἰς τὴν πατρίδα. Εἶναι δὲ οἱ ἐπόμενοι Φίλιππος Γάρος, Σταῦρος Ὑρίας, Χατζῆ Ἀδάμος Ντάσχος, Μῆτρος Ζαχαριτίστης, Χρῆστος Ἰωάννου Μῆτρος, Χα. Βελῆς τοῦ Τζεμπελῆ, Τέρπος Ταντασιώλλης, Μπαζῆς Καραμέτας, Λάμπρος Νοῦλης, Πρεβεζάρης Κώστα Κόκας, Γριζῆς, Βάσος Γιάρης, Κώστας Χα. Μπάνης, Κολιοπότσος, Κωτῶρης Κ. Σουτόσης, Στῆργος, καὶ Ντούμης κλπ. Ἀπὸ δὲ τὴν Ἐπαρχίαν ὅλην μετέβησαν ἐθέλονται ὑπὲρ τοὺς πεντακροσίους, τῶν ὁποίων ὁμῶς ἀγνοοῦμεν τὰ ὀνόματα.

Τὸ τέλος τοῦ 1823 ἔτους ὁ Διοικητὴς Ἀμπὺ Λομπούτ Πασσᾶς, ἐδρεύων τότε εἰς Λάρισσαν, ἐπροσκάλεσεν ἐκεῖ τοὺς προὔχοντας τῆς Κοινότητος, ἀπαιτῶν χρηματικὸν δάνειον, καὶ ἐπειδὴ εἶπον ὅτι εἶναι ἄποροι ἔρριψε δώδεκα ἐξ αὐτῶν εἰς τὴν φυλακὴν. Ἀπὸ δὲ μετὰ τρομερὰς βασάνους ἔλαβον παρ' αὐτῶν ὁμολογὰν ὑποσχετικὸν νὰ μετρήσῃ ἡ Κοινότης Γροσίων 200 χιλιάδας, τοὺς ἀπέλυσεν ἡμιθανεῖς, ἀποστείλας συγχρόνως εἰς Κοριτσάν καὶ τὸν Μουστά Βέην Παλιάσαν πρὸς εἰσπραξίν τῶν χρημάτων.

Τὸ 1824 ἔτος, κατὰ Φεβρουάριον μῆνα, διήρπασαν οἱ ἐπαρχιώται Τούρκοι τὴν Κοινότητα ὅλην, ἀφώσαντες ὁλογύμνους τοὺς χριστιανούς, φονεύσαντες δὲ καὶ τινὰς ἐναντιωθέντας. Ἀκολούθως δὲ ἐγένοντο κατὰ καιροὺς πολλαὶ ἀρπαγαὶ καὶ κακώσεις, ἀλλ' ὅχι τόσον καταστρεπτικαί, διό καὶ δὲν τὰς ἀπαριθμοῦμεν. Ἐξολοθρευτικὴν δὲ βλάβην ἐπέφεραν ἡ κατὰ τὸ ἔτος 1858, Ἀπριλίου 12, διὰ νυκτός ἐκραγεῖ-

σα πυρκαϊὰ εἰς τὴν ἀγορὰν, ἣν καὶ ἀπετέφρωσεν ὁλόκληρον, ἐπενεγκούσα ζημίαν λιρῶν Ἀγγλικῶν πεντακροσίων περίπου χιλιάδων. Λέγεται δὲ ὅτι καὶ ἡ πυρκαϊὰ αὕτη ἦτο τυχαία, ἀλλ' ὁ Διοικητὴς Χατζῆ Ἰστέν Βέης Κομινίτης (συναπαρχιώτης) ἀπὸ ἀντιπάθειαν πρὸς τοὺς χριστιανούς, οὐχὶ μόνον νὰ βοηθήσῃ εἰς ἀπόσβεσιν τοῦ πυρός δὲν ἠθέλησεν, ἀλλὰ καὶ τοὺς δραμόντας εἰς βοήθειαν ἀπέτρεψε, καταστρέψας οὕτως ὁλόκληρα τὰ συμφέροντα τῶν χριστιανῶν.

Ἐν Καίρῳ, τὴν 6 Ἀπριλίου 1859.

Εἰς τῶν συνδρομητῶν.

ΔΙΚΑΙΟΝ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ.

—οοο—

Δημοσιεύοντες τὴν ἐπομένην ἀγγελίαν τοῦ Κ. Ν. Σαριπόλου, τοῦ ἐκπονήσαντος καὶ ἐκδόντος τὸ γνωστὸν δίτομον σύγγραμμα περὶ συνταγματικοῦ δικαίου, κρίνομεν περιττὸν νὰ εἰπώμεν πόσον χρήσιμον θέλει εἶσθαι τὸ ἀναγγελλόμενον· οὐ μόνον διότι δίδεται πρὸς τοὺς σπουδαστάς τοῦ δικαίου βοήθημα ὁποίου στεροῦνται μέχρι τῆς σήμερον, ἀλλὰ καὶ διότι ὁ Κ. Σαρίπολος, διδάξας ἄλλοτε εὐδοκίμως ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ, γινώσκει ἐκ πείρας πῶς εὐστοχώτερον καὶ ἐπωφελέστερον μεταδίδονται αἱ ἐπιστημονικαὶ θεωρίαι. Περὶ τούτου δέ, ὡς φαίνεται, δὲν ἀμφιβάλλουσιν οὔτε οἱ φοιτηταί, διότι εἶδομεν κατὰ τύχην πολλοὺς εἰσελθόντας εἰς βιβλιοπωλεῖα καὶ ζητοῦντας περιπαθῶς τὴν ἀγγελίαν ἵνα συνδράμωσιν.

ΑΓΓΕΛΙΑ.

—οοο—

« Ὅς εἰσεσθαι δεῖ καὶ μᾶλλον ὑπαίκειν καὶ θεοῦ »
 « ἐν πατρίδι χαλεπαίνουσιν ἡ πατὴρ, καὶ ἡ καί- »
 « θεα, ἡ ποιῶν ἡ ἂν κελύβη, καὶ πόσων, ἴαν τι »
 « προστάτη παθεῖν, ἡσυχίαν ἄγοντα, καὶ πανταχοῦ »
 « ποιῶν ἡ ἂν κελύβη ἡ πόλις καὶ ἡ πατρίς, ἡ πεί- »
 « θειν αὐτὴν ἢ τὸ δίκαιον πῆρυκα. » Πλάτ. ἐν Κρίτ.

ΤΗΝ 25 Ἀπριλίου 1852 προήγγειλα τὴν δημοσίευσιν τῆς περὶ τοῦ ΔΙΚΑΙΟΥ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ πραγματείας μου· τρεῖς δὲ μόλις μετὰ τὴν ἐκδοσιν τῆς ἀγγελίας μῆνας ἐφθασέ με, ἐπὶ τῶν ὁρέων τῆς Ἑλλάδος τὴν ζεῖδωρον τῆς ἐλευθερίας αὖραν ἀναπνέοντα, ἡ ἀπὸ τῆς ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ Καθηγεσίας ἀπόλυσίς μου.

Ῥιφθεὶς οὕτως ἐξ ἀπροόπτου ἀπὸ τοῦ θεωρητικοῦ τῆς ἐπιστήμης διόφρου εἰς τὴν πρακτικὴν τοῦ δικηγορικοῦ ἐπαγγέλματος κονίστραν, οὔτε κατὰ τῆς πατρίδος βαρύνουμένον τι ἐξέφερα, ὡς ὑπ' αὐτῆς ἀδικούμενος, οὔτε τοὺς νεανίας τοῦ Πανεπιστημίου φοι-

τῆς τῆς, τοὺς ἐσσεὶ φίλους μοι, ἐλησμένῃς, ὡς οὐδ' ἐκεῖνοι ἐπελάθοντό μου. Καὶ ἐγὼ μὲν ἐν σιγῇ ἐπταετίαν ὅλην παρῆλθον, τετράκις ἐν τῷ χρόνῳ τούτῳ τὴν ἐν τῷ Πανεπιστημίῳ ἀμισθον ὑφηγεσίαν (πρὸς ἣν κατὰ τὸν νόμον ἀπαράγραπτον καὶ ἀναφαίρετον εἶχον δικαίωμα) ὥς τινα χάριν παρὰ τῶν κρατούντων ἐξαίτηθεις, οἱ δὲ τῶν κοινῶν τῆς πολιτείας πραγμάτων προΐστάμενοι, διὰ τῆς σιωπῆς τῶν τὴν ἀφιλοκερδῆ προσφοράν μου τῇ πατρίδι ἀπερρίψαν, ἣν ἂν εὐμενῶς προσεδέχοντο, τάχιον τὸ πόνημά μου ἤθελε προέλθει εἰς φῶς.

Ἀλλ' ἡ μὲν ἐμὴ ἡλικία προβαίνει, ἄδηλον δὲ ἂν αἰσιωτέρα ἐπιλάμψῃ ἡμέρα ἵνα ἐκδώσω τῶν ἐπὶ εἰκοσαετίαν μακρῶν μελετῶν μου τὸ προσριλὲς ἔργον· ὅθεν προαγγέλλω αὐθις τὴν δημοσίευσιν αὐτοῦ ἐν δυοὶ τόμοις ἴσοις ἐκείνοις τῆς προδεδημοσιευμένης περὶ τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου Πραγματείας μου, ἥς τὸ παρὸν περὶ τοῦ δημοσίου ἐξωτερικοῦ δικαίου πόνημα εἶναι ἡ ἀναγκαία συμπλήρωσις, διότι πολλὰ τοῦ Συνταγματικοῦ Δικαίου ζητήματα, ὡς πρὸς οἰκειότερον τόπον, παρεπέμφθησαν ἵνα λυθῶσιν ἐκτενέστερον ἐν τῇ τοῦ ΔΙΚΑΙΟΥ ΤΩΝ ΕΘΝΩΝ πραγματείᾳ.

Ἡ δὲ τοῦ ὅλου συγγράμματος τιμὴ ὀρίζεται εἰς δραχμὰς δώδεκα.

Ἀθήνησι τῇ 22 Μαρτίου 1859.

N. I. ΣΑΡΙΠΟΛΟΣ.

ΠΑΝΔΩΡΑ.

ΜΥΣ ἢ ΠΟΝΤΙΚΟΙ. Τὸ περιοδικὸν σύγγραμμα Quaterly Review ἐξέδωκε τὸν Ἰαννουάριον τοῦ 1857 ἔτους ἐκτεταμένον καὶ περιεργότατον ἄρθρον περὶ Μυῶν ὅπου ἀναγινώσκουμεν καὶ τὰ ἐξῆς· «Οἱ ἐν Παρισίοις ῥαχοσυλλέκται τρώγουσιν εὐχαρίστως ποντικούς· αἱ δὲ ἐκ ποντικῶν πῆτται οὔτε παρ' ἡμῖν εἶναι ἄγνωστοι. Οἱ γύφτοι τρώγουσι ποντικούς τοὺς ὁποίους συλλαμβάνουσιν εἰς τοὺς μύλους ἢ τοὺς χορτοβολῶνας, ἡμεῖς δὲ γνωρίζομεν ὀνομαστότατον ἱατρὸν γεγόμενον συνήθως ἐξ αὐτῶν. Οἱ ποντικοὶ οὗτοι τρέφονται τρώγοντες σῖτον. Ὁ λόγος δι' ὃν ἀποστρεφόμεθα τὰ ζῶα ταῦτα εἶναι μόνῃ ἢ κατὰ παράδοσιν ἀπὸ τῆς· διότι ἄλλως διὰ τί τρώγομεν ἀστακοὺς καὶ παγούρους ἐνῶ ἡξεύρομεν ὅτι πράττουσιν εἰς τὴν θάλασσαν ὅ,τι οἱ ποντικοὶ εἰς τὴν ξηρὰν, ἀνασκάπτουσι δηλαδὴ τὴν γῆν; Φαίνεται ὁμῶς ὅτι οἱ ναυτιλλόμενοι δὲν ἔχουσι τὸν στόμαχον τόσῳ εὐερέθιστον ὥσθ ἡμεῖς· διότι γηραιὸς τις πλοίαρχος ὑπηρετῶν τὴν ἀγγλικὴν κυβέρνησιν ἐπληροφόρησεν ἡμᾶς ὅτι εἰς τὸ πλοῖόν του, ἐπανερχόμενον ποτὲ ἐκ τῶν Ἰνδιῶν, εἰσέβαλλον στίφη ποντικῶν οἵτινες κατερρίκνιζον τὸ παξιμάδιον. Οἱ δὲ ναῦται, θέλοντες ν' ἀποζημιωθῶσι διὰ τὴν ἀπώλειαν ταύτην, συνελάμβανον τοὺς κλέπτας καὶ κατεσκεύαζον πῆττας,

τὰς ὁποίας ἔλεγον νοστιμοτάτας. Πολιορκουμένης τῆς Μερίτης, ὅτε οἱ Γάλλοι ἐστερήθησαν πάσης τροφῆς, ἕκαστος ποντικὸς ἐτιμάτο ἀντὶ ἑξ περίπου δραχμῶν, ἐξ αὐτῶν δὲ προσιμῶντες οἱ στρατιῶται τοὺς τρώγοντας σῖτον, ἡγόραζον ἕκαστον τοιοῦτον ἀντὶ τῆς διπλασίας τιμῆς.

ΑΥΤΟΚΤΟΝΙΑ. Καὶ εἰς τὴν Κίνα ἡ αὐτοχειρία δὲν εἶναι σπανία· ἀλλ' οἱ τρόποι διαφέρουσιν ἐνίοτε, διότι ἢ πνίγονται εἰς τὴν θάλασσαν, ἢ ἀπαγχονίζονται, ἢ καταπίνουσιν ὄπιον ἢ ἐλάσματα χρυσοῦ. Οἱ ἐν τοῖς πράγμασι προσιμῶσι τὸν πρῶτον καὶ τὸν τελευταῖον. Ἐπὶ τοῦ πρὸς τοὺς Ἀγγλοὺς πολέμου τοῦ 1840 ἔτους, ὅτε καθ' ἑκάστην ἐνικῶντο οἱ Κινέζοι, οἱ ἀξιωματικοὶ τούτων ἐκίνοντο αὐτόχειρες δι' ἐνὸς τῶν τρόπων τούτων. Τὰ ἀπατελέσματα τῶν ἐλασμάτων τοῦ χρυσοῦ ὡς καὶ ἡ χρῆσις αὐτῶν λέγονται διαφόρως· τὰ ἐλάσματα μεταβάλλονται εἰς σφαῖρας τὰς ὁποίας καταπίνει ὁ θέλων ν' αὐτοκτονήσῃ, μετ' αὐτὰς δὲ ῥοφᾷ ποτὴριον ὕδατος· τὸ ὕδωρ ἐκτυλίσσει τὰ ἐλάσματα ἐντὸς τοῦ στομάχου, καὶ διασχιζόνται τὰ ἔντερα· ἄλλοι δὲ λέγουσιν ὅτι αἱ σφαῖραι μένουσιν εἰς τὸν λάρυγγα, ἀναπτύσσονται καὶ ἀποπνίγουσι τὸν καταπίνοντα αὐτάς.

Ἰπάρχει καὶ ἄλλος τρόπος αὐτοκτονίας περιεργότατος, πολλὰ δραστήριος, ὡς λέγουσιν· εὐρίσκεται εἰς τὴν Κίνα πτηνὸν ὀνομαζόμενον σιενόχ, ὁμοιάζον πρὸς γερανὸν λοφοφόρον· τὰ πτερὰ τοῦ λόφου εἶναι κατακόκκινα, τῆς δὲ ἐρυθρότητος ταύτης αἰτία λέγεται ἡ ἐξ ὄρειων τροφῆ, ἐπειδὴ τὰ πτηνὰ ταῦτα εἶναι ὀφειοφάγα. Ἐκ τοῦ λόφου τούτου γίνονται σφαῖραι, ἀνὰ μίαν δὲ τούτων κρεμῶσιν οἱ ἀνώτατοι τοῦ κράτους ἀξιωματικοὶ ἀπὸ τῶν περιδεραίων αὐτῶν, ὥστε ἐάν ποτε πέσωσιν εἰς τὴν ὀργὴν τοῦ αὐτοκράτορος νὰ αὐτοκτονήσωσιν· ἀρκεῖ δὲ πρὸς τοῦτο νὰ ἐγγίσωσι τὴν ἄκραν τῆς γλώσσης εἰς τὴν σφαῖραν.

ΙΑΠΟΝΙΑΕΣ. Αἱ γυναῖκες ἐν Ἰαπωνίᾳ μαυρίζουσι τοὺς ὀδόντας τῶν· αἱ δὲ ὑπανδρῶι ψιμιθυοῦνται εἰς ἄκρον κατακοκκινίζουσαι τὰ χεῖλη τῶν. Αἱ νέαι ἀπὸ τοῦ δεκάτου πέμπτου ἢ δεκάτου ἑκτου ἔτους τῆς ἡλικίας αὐτῶν εἶναι ἐλεύθεροι. Διαζύγια εἰς μόνους τοὺς τοῦ ὄχλου ἐπιτρέπονται, εἰς δὲ τοὺς εὐγενεῖς οὐχί, διότι οὗτοι ἀπολαύουσι τοῦ δικαιώματος νὰ ἔχωσι, πλὴν τῆς πρώτης συζύγου καὶ ἄλλας δευτέρας κλάσεως, τῶν ὁποίων τὰ τέκνα θεωρεῖ ἐκείνη ὡς ἴδια. Οἱ ἄνδρες δὲν πολυνοστιμεύονται τὰς προῖκας φεβούμενοι μήπως αἱ γυναῖκες στηριζόμεναι εἰς αὐτάς γίνωνται αὐθάδεις. Ἐχουσι δὲ ἀπόλυτον ἐξουσίαν ἐπὶ τῶν συζύγων αὐτῶν, καὶ δικαίωμα νὰ τὰς τιμωρῶσι καὶ διὰ βασάνων καὶ διὰ τοῦ θανάτου αὐτοῦ, ἔστω καὶ δι' ἐλαχίστην παρεκτροπὴν. Ἐάν ποτε ὁμιλήσῃ γυνὴ κατ' ἰδίαν μετ' ἀνδρός, ἢ πράξῃ ἄλλο τι διδὸν ἀφορμὴν εἰς ὑποψίαν, ἡ ζωὴ της κινδυνεύει. Ὁ νόμος δὲ αὐτὸς εἶναι αὐστηρότερος πρὸς τὰς γυναῖκας τῶν ἀνωτέρων τάξεων. Ἡγεμονίς τις παραβᾶσα αὐτὸν ἐτιμωρήθη αὐστηρότατα ὑπὸ τοῦ ἰδίου συζύγου ὁμοῦ μετὰ δύο ἀμφιπόλων τὰς ὁποίας ἐθεώρησε